

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce **a) Obec Dobřejovice**, IČ 00240141, se sídlem Na Návsi 26, Říčany, **b) Obec Herink**, IČ: 006401740, se sídlem Do Višňovky 28, Herink, **c) Obec Modletice** IČ: 00640158, se sídlem Modletice 6, Říčany u Prahy, **d) Sdružení občanů okolí SOKP proti hluku z dopravy**, IČ: 22608192, Mladíkov 406, Jesenice, všichni zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží L. Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobci se podanou žalobou ze dne 28.3.2014 domáhali ochrany proti nečinnosti správního orgánu a žádali, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o jejich žádosti ze dne 29.10.2013, kterou se domáhali stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci R1 – úsek č. 512 – D – Jesenice – Vestec do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalobci v žalobě tvrdili, že jim dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.1999, č.j. 2 Cdon 330/97 svědčí aktivní legitimace pro podání výše uvedené žádosti i žaloby v dané věci. Pasivní legitimaci dovodili dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro žalovaného, neboť komunikace byla podřazena mezi dálnice a rychlostní komunikace. Uvedli, že před podáním žaloby postupovali dle § 80 odst. 3 správního řádu a dne 20.1.2014 požádali žalovaného o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalovaný však dosud nerozhodl ani o jejich žádosti, ani o opatření proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl soudu, aby žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřípustnost odmítl. Nesouhlasil s tvrzením žalobců o své nečinnosti v dané věci, neboť nebyl povinen vést o jejich návrhu (žádosti) na stanovení místní úpravy provozu správní řízení, ani vydávat správní rozhodnutí či osvědčení. Přestože se k výše uvedenému podání žalobců nevyjádřil, zabýval se jejich žádostí, a to jak písemně ve Vyjádření k ne hospodárnému využívání veřejných finančních prostředků ze dne 31.3.2014, tak na schůzce zástupců účastníků dne 24.4.2014, kde se projednávalo nadměrné hlukové zatížení obcí kolem Pražského okruhu. Ze zápisu z dané schůzky vyplývá jeho názor, že požadavek žalobců na stanovení nižší rychlosti na pozemní komunikaci neshledal důvodným. Dále žalovaný dne 25.4.2014 připravil podklady pro předsedu vlády a ministra dopravy ke schůzkám se žalobci.

S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2009 č.j. 2 Ao 3/2008-100 zdůraznil, že nevyhověním žádosti žalobců, by došlo ke stanovení jiných podmínek pro účastníky, než by vyplývaly z obecné úpravy v zákoně o silničním provozu, což lze uskutečnit jen opatřením obecné povahy dle § 77 zákona o silničním provozu.

Upozornil, že žalobci se domáhali stanovení místní úpravy provozu dle § 77 odst. 1 zákona o silničním provozu, proto i když použili formulářovou žádost dostupnou na webových stránkách obcí, nelze postupovat podle části druhé správního řádu, jak navrhovali. Konstatoval, že návrh žalobců na stanovení místní úpravy provozu byl pouze podnětem ve smyslu § 42 správního řádu, proto nebyl povinen vydat ve věci rozhodnutí, čímž se nemohl dopustit nečinnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2007 č.j. 4 Ans 6/2006-162). Zdůraznil, že nepožádali o sdělení, jakým způsobem s podnětem naložil. Přičemž ani v případě zamítnutí návrhu na stanovení místní úpravy dle § 9 a § 67 správního řádu, nemá povinnost vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Správní orgán totiž v dané věci nerozhoduje o právech a povinnostech navrhovatelů, neboť nemají právo na stanovení místní úpravy provozu a ani není dotčeno jejich jiné právo.

Závěrem poukázal na předchozí přechodnou úpravu provozu na dotčeném úseku dopravní komunikace od 1.2.2013 do 30.6.2013, kdy byla snížena nejvyšší povolená rychlost z důvodu zkoumání vlivu dopravního opatření na hlukovou zátěž v území. Z kontrolního měření Ředitelství silnic a dálnic ČR v dubnu 2013 vyplynulo, že k překračování hlukových limitů v místech měření nedošlo. Při přechodné úpravě bylo rovněž zjištěno, že pouhé snížení rychlosti na komunikaci, nemá bez zajištění dohledu nad provozem dopad na reálné snížení průměrné rychlosti vozidel. Úseky dopravní komunikace č. 512 a 513 jsou v předčasném užívání a stavba nebyla dosud zkolaudována, dohled nad dodržováním hlukových limitů zajišťuje příslušná krajská hygienická stanice, plánuje se vybudování protihlukových opatření. Bez zajištění dodržování hlukových limitů nelze stavbu zkolaudovat.

Žalobci v replice uvedli, že postup žalovaného je v rozporu s § 4 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti. Proto, byť by žádost byla podnětem, mělo na ní být žalovaným reagováno. Na problematiku úpravy místního provozu se jako na opatření obecné povahy použije přiměřeně § 174 odst. 1 správního řádu.

Dále upozornili na § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že jsou jim známy případy, kdy správní orgán nakládal s obdobnou žádostí dle § 44 správního řádu. Zároveň poukázali na čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, z něž plyne povinnost ČR zajistit přístup veřejnosti ke správním řízením a přiznávat soudní ochranu i v případě nečinnosti správního orgánu více, než je stanoveno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2007 č.j. 4 Ans 6/2006-162.

Nesouhlasili s tím, že rozhodnutím o jejich žádosti nemohlo být zasaženo do jejich práv, neboť pokud by bylo vyhověno jejich žádosti, došlo by k zásadnímu snížení hluku na území jejich obcí, naopak nerozhodnutí/nevyhovění způsobuje zdravotní problémy občanům. Uvedl, že občané jsou vzhledem ke změně metodiky měření vystaveni nadlimitnímu hluku nejméně dvakrát vyššímu než v době realizace stavby.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud o věci rozhodoval na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.). Přičemž o skutkovém stavu nebylo mezi účastníky sporu.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 77 odst. 1 zákona o silničním provozu místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace stanoví

a) na silnici I. třídy, kromě rychlostní silnice, místně příslušný krajský úřad po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie,

b) na dálnici¹⁾ a rychlostní silnici¹⁾ ministerstvo po předchozím písemném vyjádření Ministerstva vnitra,

c) na silnici II. a III. třídy¹⁾ a na místní komunikaci¹⁾ obecní úřad obce s rozšířenou působností po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu policie.

Podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném, správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1

Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Soud nejprve poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudcích ze dne 8.7.2009, č.j. 3 Ans 1/2009-58 ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006 - 59, ze dne 30.8.2007, č.j. 4 Ans 6/2006-162 konstatoval, že: „žalobou podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat ochrany v případě jakékoli pasivity správního orgánu, ale pouze v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení, kdy je tedy žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Mezi případy, kdy správní orgán nemá povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, patří i situace, kdy obdrží pouhý podnět k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti.“

Soud rovněž upozorňuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24.3.2014 č.j. 15 A 92/2013-33, jehož právní věta zní: „Řízení dle § 77 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, může být zahájeno výlučně silničním úřadem z moci úřední a nikoliv i na návrh (žádost) fyzické či právnické osoby. Návrh (žádost) o změnu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích je pro příslušný silniční úřad toliko podnětem ve smyslu § 42 správního řádu z roku 2004 k zahájení řízení dle § 77 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“

Městský soud v Praze se plně ztotožňuje s výše uvedenou ustálenou judikaturou správních soudů, že řízení o stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích dle § 77 odst. 1 zákona o silničním provozu, může být zahájeno výlučně z moci úřední, příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností.

Pokud žalobci žádali příslušný správní orgán, aby vydal rozhodnutí o místní úpravě provozu na pozemní komunikaci, je třeba jejich podání hodnotit právě jako podnět k zahájení řízení z úřední povinnosti, nikoli jako návrh, jehož doručení správnímu orgánu by již bylo řízení ve smyslu ust. § 44 správního řádu zahájeno. V posuzovaném případě tedy nebylo zahájeno žádné řízení, v jehož rámci by se žalobci mohli úspěšně domáhat ochrany před nečinností správního orgánu. Soud nezpochybňuje oprávnění žalobců podat podnět k zahájení řízení o stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci, aby však bylo založeno jejich veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, které se navíc závažným způsobem dotýká práv jiných osob, musel by tak stanovit zákon, což v daném případě zákon o silničním provozu nečiní.

Řízení o místní a přechodné úpravě provozu na pozemních komunikacích a užití zařízení pro provozní informace dle ust. § 77 odst. 1 zákona silničním provozu je totiž vedeno ve veřejném zájmu, konkrétně v zájmu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Jelikož žalobci nepožádali správní orgán o sdělení, jakým způsobem bylo s jejich podnětem naloženo, pak příslušný správní orgán, resp. žalovaný, nepochybil, pokud nesdělil žalobcům, proč neshledal důvody pro zahájení řízení o stanovení místní a přechodné úpravy provozu. Od 1.1.2006 je nutno takové podněty obdobným způsobem vyřizovat podle ust. § 42 nyní platného správního řádu.

Soud podotýká, že postup žalovaného v daném případě byl zcela v souladu s veškerými zásadami správního práva i čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy. O vstřícném postoji žalovaného v daném případě svědčí mj. schůzka zástupců žalobců s představiteli žalovaného a Policie ČR dne 24.4.2014, na níž byla projednávána otázka stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemní komunikaci.

Soud závěrem konstatuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 odst. 1 s.ř.s. se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případech, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a správní orgán při vyřízení podnětu k jeho zahájení postupoval dle § 42 správního řádu.

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že v daném případě nelze konstatovat nečinnost žalovaného, a proto žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti

nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková